

стареца работи потресни, щеше да прѣживява заедно съ него вълненията отъ ония исторически трусове, а въ сжшото врѣме по-дълбоко да вникне въ нравствения миръ на този непознатъ философъ, на тоя скромень герой, по нещастия и по покорство къмъ сждбата, чийто образъ вече дразнеше творчеството му.

— Дѣдо, раскажи ми нѣщо отъ онова врѣме? попита Кардашевъ.

Отъ кое врѣме, отъ развалата ли?

— Отъ развалата, па и отъ Гурковото дохождане, и отъ битките, дѣто станахъ край Стара-Загора отъ нашитѣ опълченци. Ти си видѣлъ отъ близо тия работи...

— Какъ не съмъ ги видѣлъ, господине? Видѣлъ съмъ ги и съмъ ги патилъ. Кой ме прати тукъ днесъ, да вардж тия дръвета и да се карамъ съ дѣцата? Тие работи.

Като каза това, старецътъ пакъ склучи ръцѣ и се наведе надъ пѣска.

Кардашевъ поиска да му подфърли тема, за да прѣдизвика приказливостта му.

— Ти посрѣща ли Гурка?

— Посрѣщахъ!

— Радвахте се много?

— Радвахме се зръ.

И старецътъ пакъ се наведе. Той тури точка на своята излиятелностъ. Очевидно, не му се приказваше за тия работи.

Кардашевъ се не обезкуражи.

— Раскажи ми какъ го посрѣснахте? Какво ставаше тамъ? Избѣгването на турцитѣ—и сичко каквото помнишь?

Старецътъ дигна глава, тури си лѣвия кракъ възъ колѣното и каза:

— Че то да ви расправамъ сички тия исторій — то е дълга работа, господине; посрѣскахме Гурка, байреци, виканета, чудо... Послѣ пъкъ Сюлейманъ-паша се по-